

„HA MAJD FÖLMAGASZTALTATOM A FÖLDRŐL, MINDENKIT MAGAMHOZ VONZOK”

Jn 12,32

HÚSVÉTI KÖZÖSSÉGI LEVÉL 2026

Kedves Testvérek és barátaink! Béke és egység Nektek Húsvét küszöbén, amikor az Urat és korunk emberét kísérvük szenvedésében, halálában és feltámadásában.

Szenvedélyesen ragaszkodunk a távolsághoz; úgy tűnik, szenvedélyesen törekszünk arra, hogy másokat, a különbözőket, azokat, akik támadnak, akik szembeszállnak velünk, száműzzük földünkről vagy a térképről. A kisebbik rossz a határok, a válaszfalak létrehozása, mert a súlyosabb az, hogy ezt a távolságot, amelyet magunkra kényszerítünk, erőszakkal, gyűlölködéssel, fegyverekkel védjük... akár a halálig. De hát nem vagyunk kapcsolati lények, akik egységre, szeretetre teremtettünk? Nem volt egy Evangélium, amely pontosan megmondta, kik vagyunk és mire vagyunk hivatottak, egészen a határtalan szeretetig, beleértve ellenségeinket is? Ha Isten Szeretet, és Ő teremtett minket, akkor Szeretete magához vonz minket. Össze fog minket gyűjteni, és kielégíti hiányérzetünket; értelmet ad majd a fájdalomnak, és igazolja a másokért feláldozott életet; örök életet ígér, mert arra vágyunk, hogy szeressenek minket, de élő Szeretettel, örökké. Ezt ünnepeljük minden Húsvétkor.

1. A HÁROM KENYÉR ASZTALÁHOZ VONZVA. „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek. (Lk 22,15)

Az Úr barátaival együtt akarta megünnepelni a Húsvétot, és ÖSSZEGYŰJTETTE ŐKET MAGA KÖRÉ, hogy megtörje a kenyeret és szétossza közöttük. Így teljesítette az emberi szív legmélyebb vágyait. Az első: a távolságból az egységbe, a testvériségbe, közösségbe jutni. „Mint a kenyér, amelyet megtörünk, és amely egykor a dombok között szétszóródott, arra hivatott, hogy egy legyen.”¹ Azok, akiket ehhez az Asztalhoz hívtott, a barátai voltak; ez volt a Barátság Húsvétja. Később ez a Húsvét egyetemesebbé, teljesebbé vált, de már akkor is a tökéletes szeretet asztala volt (vö. Szent Ágoston, *Beszédek* 385, 8).

Az emberi szív második vágya: összegyűlni, hogy megosszunk egy lakomát, egy ünnepi vacsorát, amelybe úgy lépünk be, hogy nem tudjuk pontosan, mennyire szeretjük egymást. Ezt csak akkor fedezzük fel, amikor részt veszünk benne és megízleljük a kenyeret. Az Úr összehívta barátait a HÁROM KENYÉR ASZTALÁHOZ, hogy új módon ismerjék meg Isten szeretetét. Az a Kenyér, amelyet megosztottak, bőséges volt; új manna, amely soha nem szűnik meg bőséges Életet adni nekik. Ez a Kenyér soha többé nem fog elfogyini. „Ez a kenyér nem fogy el; sőt, ez fog véget vetni a te szegénységednek. Kenyér, és kenyér, és kenyér: Atya Isten, Fiú Isten és Szentlélek Isten... Tanuld meg, és tanítsd másoknak. Élj belőle, és táplálj másokat. Isten, aki ad, nem adhat neked jobbat, mint önmagát.”²

Ha ez így van, akkor mondhatjuk, hogy az EUCHARISZTIA OLYAN, MINT A TÁBOR-HEGY, ahol az embernek kinyilatkoztatik a Szentháromság - az Atya, a Fiú és a Szentlélek - Szeretete. Nemcsak a kapcsolatok teljessége és az ajándékok bősége van jelen, hanem olyan Fényt is kapunk, amely áthatja lényünket és átalakít. Ez az EUKARISZTIKUS ÁTALAKULÁS, amelyben új Törvényt és Próféciát kapunk (vö. Jn 13, 34-35). Ismét arra kér

¹ Didajé 9,4

²² Szt. Ágoston *Beszédek* 105,3

minket, hogy ne „három sátrat állítsunk”, hanem jöjjünk le a hegyről, menjünk, vigyük a kapott Fényt azokhoz, akiknek nincs ez a Kenyerük, és ez a Fényük, és kiáltsuk nekik, hogy „Isten a Szeretet”, háromszor Szeretet.

Mindannyian meg vagyunk hívva a Húsvéti Asztalhoz, az Atya, a Fiú és a Szentlélek mellé, ezért ez egy CSALÁDI, BARÁTI ÉS UGYANAKKOR EGYETEMES ASZTAL, amelynél mindannyian jóllakhatunk; mert a Hármass Szeretet az, aki megmossa a lábunkat, Ő ül az asztalfőn, szolgál, táplálékká válik és odaadja magát. Mennyire szeretnénk, ha ennél az asztalnál, ahová a Szentháromság hív minket, senki sem hiányozna, ha mindannyian ott lehetnénk!

2. - AZ ÉLETET ADÓ SZERETET VONZÁSA. Marc Chagall olajfestményei a keresztre feszítés borzalmát fejezik ki, tükrözve a világ társadalmi zűrzavarát: menekülő férfiak és nők, fosztogatók, katonák, sebesült állatok, mások bűneit megváltó ártatlanok, bombarobbanások - mindez lángoló színekben vagy fehérben és szürkében, sárgában vagy lilás árnyalatokban. Ez a hiábavaló szenvedés, amelyet minden háború hoz magával; a gyűlölet, a határtalan hatalom, a testvérek közötti szembenállás... az emberi történelem legbrutálisabb ostinato-ja.³ Mindezen jelenetek közepette egy Kereszt lóg, rajta a Megfeszített. Mi igazolhatja azt a sok fájdalmat, amelyet elszenvedünk; milyen drága balsam gyógyíthatja meg azokat a sebeket, amelyeket testünkön és lelkünkön hordozunk? Hogyan lehet egy ilyen szenvedés a remény forrása? Milyen hatalmas ok rejtheti el a Kereszt borzalmát, hogy vonzóvá váljon, képes legyen vonzani és üdvözíteni? Ő magára vette a világ szenvedését, és megmutatta az egyetemes reményt a Szeretet által, amely már nem rejtett, hanem látható, botrányosan látható, mert olyan teljes eltorzulásban jelenik meg, hogy látható volta ellenre lehetetlen hosszan nézni; a láthatatlanság határát súrolja, sőt, a hittel is szinte szembezáll (vö. Iz 53, 3). A Szeretet azonban nem hagy minket közömbösen, értelmet ad az életnek és a szenvedésnek, és ezért a hit és a remény oka lesz.

Isten magához vonzza az embert azzal, hogy közel kerül hozzánk (Megtestesülés), azonosul velünk – a bűnt kivéve –, és bőségesen megajándékoz minket mindennel, sőt önmagát is odaadja nekünk.⁴ Keresztre feszített Szeretete leírhatatlan, paradox módon vonz minket; FELEMELVE, FELEMEL minket a sárból, romjainkból, minden bukásunkból, a szeretethiányból és a méltatlanságból. „Ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok” (Jn 12, 32).

Mert Krisztus vonz minket az Atyához, felemel a feltétel nélküli és visszafordíthatatlan Szeretet magasságába. Kereszthalála talpra állít minket, az Ő magasságába (*stabat*, mint Mária a kereszt lábánál, és mint János a román és gótikus Kálváriákon).

Ha ellenállás nélkül hagyjuk, hogy felemeljen minket, megéljük az önátadás és a passzivitás ajándékát; hagyjuk, hogy kiengeszteljen minket, mint a számariai vagy a házasságtörő asszonyt, akit a porból emelt fel és a kövektől szabadított meg. Az, aki felemelte, visszaadta a becsületét és a méltóságát. Ez azt jelenti, hogy életünket adjuk azért, hogy minden nyomorúságból felemeljük a szenvedő embert; de vannak végtelen mélységek, ahová senki más nem szállna alá megmenteni.

Az a cél, hogy „még mélyebbre hatoljunk, a Kereszt sűrűjébe”, a Kereszt titkába (vö. 1Kor 1,22-25), amíg rá nem jövünk, hogy a Szeretet misztériuma abban rejlik, hogy egy vágóhídra vitt Bárány látszólagos gyengeségén keresztül akar minket megmenteni az, aki ellenségei előtt sem nyitotta ki a száját (Iz 53,7). Mindez egy abszolút Szeretetért; és e körül forog az ember, a világ és az Egyház élete. Mintha az a felemelt Kereszt lenne a tengely, amely körül a legvilágosabb Igazság forog, árnyék nélkül.

A Fiú Keresztje nem oldotta meg az ember problémáit, de megnyitotta az Atyához vezető utat, kioltotta a halál fullánkját azzal, hogy életét adta értünk.⁵ Ezért az, hogy életünket adjuk testvéreinkért, hogy

³ Marc Chagall, *Mi vida* Ed. Acantilado, Barcelona, 2012, p.103.

⁴ KÖZÖSSÉGI LEVÉL 2025 Karácsonyán

⁵ Vö. XVI. Benedek *A Názáreti Jézus. A Jeruzsálemi bevonulástól a Feltámadásig* Ed. Encuentro, Madrid, 2011, II. fejt.

megismerjék az Atyát; hogy utat nyitunk mások számára, hogy eljussanak Hozzá; hogy a Nyolc boldogság evangéliumát éljük, és életünket elveszítjük a kimerülésig, és hagyjuk, hogy kimerítsenek minket - ez a megváltó Kereszt nagy üzenete. Nem a szenvedés ment meg, hanem a Szeretet, amely értelmet ad mindennek: az örömnak és a szomorúságnak, a szenvedésnek és a boldogságnak, a munkának és a kapcsolatoknak, az üldözéseknek és az Ő általa elképzelt világért való őszinte elkötelezettségnek... Csak a Szeretet ment meg. „Krisztus, a Béke Királya, újra kiált a keresztről: Isten a Szeretet! Legyetek irgalmasak! Tegyétek le a fegyvereket! Ne feledjétek, hogy testvérek vagytok!”⁶

3. - VÉGÜL, A LEÖLT ÉS TALPON ÁLLÓ BÁRÁNY VONZÁSA (vö. Jel 5,1-7)

A Kereszt és Pünkösöd között két anasztázis beszél nekünk az ember végső sorsáról: a feltámadásról és a mennybemenetelről.

Mert van egy harmadik módja is a vonzásnak: a végső sors megmutatása: az Élet Benne és az Ő színe előtt. Feltámadásával megfogja a karunkat, és kiragad minket a halálból; mennybemenetelével pedig arra készít minket, hogy felemeljük a tekintetünket oda, ahová Ő megy, és ahová mi is megyünk (vö. Jn 14, 1-6).

Az Eucharisziában való Átváltozás, a Kereszten történt Eltorzulás előzményei annak, hogy Kriszhoz hasonlóvá váljunk, és közösségben legyünk Vele, és Őbenne mindenkivel. A „Genti poliptikon” vagy „A misztikus Bárány imádása” (1432), Hubert és Jan van Eyck remekműve a Szent Bávó székesegyházban (Gent). A Jelenések könyvében leírt jelenetet ábrázolja, a keresztény paradoxon egyértelmű példáját: a megnyúzott és álló Bárány - vagyis az Élő - véglegesen egyesít mindent és mindenkit: a kozmoszt, az örök életet; a tegnapi, a mai és a holnapi emberek tömegét, akik ott lesznek a fehér ruhás vének mellett, a Bárány és a Trónon ülő előtt, és Allelujá-t énekelnek.

Így lesz: az egész világegyetem, minden ember, a zarándok-, a várakozó- és a diadalmas Egyház körülveszi az álló Bárányt. Ő az, aki magában egyesít és kibékít mindent a mennyben és a földön, és az időn és téren túli közösségbe vezetni őket. Végső sorsunk az lesz, hogy ELŐTTE ÁLLJUNK, AZ ÁLLÓ BÁRÁNY ELŐTT⁷, imádjuk, dicsőítjük, együtt énekeljük a végső Allelujá-t. És ami lesz, azt már most húsvétként kell megélnünk mindennapi életünkben. Boldog Húsvétot!

M. Prado

Presidenta Federal

Megtérés Szövetsége

⁶ XIV Leó: Virágvasárnapi szentbeszéd 2026

⁷ Romano Guardini: *Az Úr Ed. Cristiandad, Madrid, 2025, p.627*